

יוסף. לרחוק כמה דאת אמר, (ירמיה לא) מרחוק יי נראה לי (שמות ב) ותתצב אחותו מרחוק. ולקרוב כמה דאת אמר, (דברים לב) חדשים מקרוב באו. מרחוק דא נקודה עלאה דקיימא בהיכליה.

ועל דא כתיב תשמורו אתפליל בשמור. ומקדשי תיראו דא נקודה דקיימא באמצעיתא דאית לדחלא מנה יתיר מכלא דענשיה מיתה. והיינו דכתיב, (שמות לא) מחלליה מות יומת. מאן מחלליה. מאן דעאל לגו חלל דעגולא ורבוועא לאתר דהתוא דנקודה שריא ופנים ביה מות יומת. ועל דא כתיב תיראו. והיא נקודה אקרי אני, ועלה שריא התוא דכתיב עלאה דלא אתגליא והיינו יי וכלא חד.

נחתו רבי אלעזר ורבי אבא ונשקוהו. אמרו ומה

לשון הקודש

מחלליה מות יומת. מי הם מחלליה? מי שנבנם לתוך החלל של העגול והרבווע למקום שאותה הנקודה שורה ופנים בו – מות יומת. ועל זה כתיב תיראו. והנקודה ההיא נקראת אני, ועליה שורה אותו הנסתר העליון שלא התגלה. והיינו ה', והכל אחר.

ירדו רבי אלעזר ורבי אבא ונשקו אותו. אמרו, ומה כל החכמה הזו יש תחת ירך

יוסף. לרחוק, כמו שנאמר (ירמיה לא) מרחוק ה' נראה לי, (שמות ב) ותתצב אחותו מרחוק. ולקרוב, כמו שנאמר (דברים לב) חדשים מקרוב באו. מרחוק – זו הנקודה העליונה שעומדת בהיכלו.

ועל זה כתיב תשמורו, נכלל בשמור. ומקדשי תיראו – זו הנקודה שעומדת באמצע שיש לירא ממנה יותר מן הכל שענשו מיתה. והיינו מה שכתוב (שמות לא)

כָּל חֲכָמָתָא דָּא אֵית תְּחוּת יָדָּךְ וְאֵת טָעִין אַבְתְּרִין.
 אָמְרוּ לִיה מָאן אַנְתָּ. אָמַר לוֹן לָא תִשְׁאַלוּן מָאן
 אָנָא, אֲלָא אָנָא וְאַתּוֹן נִיזִל וְנִתְעַסַּק בְּאוּרֵייתָא וְכָל
 חַד יִימָא מְלִין דְּחֲכָמָתָא לְאַנְהָרָא אוּרְחָא. אָמְרוּ
 לִיה מָאן יָהֵב לָךְ לְמִיזִל חָכְא וְלְמַחְוֵי טָעוֹן בְּחַמְרֵי.
 אָמַר לוֹן יו"ד עֵבֵד קְרָבָא בְּתֵרִין אִתְּוֹן בְּכ"ף וְסַמ"ךְ
 לְאַתְקִשְׁרָא בַּחְדָּא (נ"א בְּחָדָא). כ"ף לָא בְּעָא
 לְאַסְתְּלָקָא וְלְאַתְקִשְׁרָא בְּתֵר (נ"א בְּאַתֵּר) דְּלָא יִכְלָא
 לְמַחְוֵי רִנְעָא חָדָא אֲלָא בֵּיתָא. סַמ"ךְ לָא בְּעָא
 לְאַסְתְּלָקָא בְּנִין לְסַעְדָּא לְאַנּוֹן דְּנַפְלִין דְּהָא בְּלִי
 סַמ"ךְ לָא יִכְלִין לְמַחְוֵי.

יו"ד אַתָּא לְנַבְאֵי יְחִידָאָה נְשִׁיק לִי וְנַפִּיף לִי בְּכָה
 עַמִּי וְאָמַר לִי בְּרֵי מָה אַעֲבִיד לָךְ, אֲבָל הָא
 אָנָא אַסְתְּלָק וְאָנָא אַתְּמְלִי מַכְפָּמָה טָבִין וְאַתְּוֹן

לשון הקודש

רצתה להסתלק ולהקשר מאחר ונ"א במקום שלא יכלה להיות רנע אחד אלא עמו. סמ"ך לא רצתה להסתלק, כדי לעזר לאותם הנופלים, שהרי בלי סמ"ך לא יכולים להיות.

יו"ד באה אלי יחידה, נשקה לי וחבקה אותי, בכחה עמי ואמרה לי: בני, מה אעשה לך? אבל הרי אני מסתלקת, ואני

ואתה מתמר אחרינו? אמרו לו, מי אתה? אמר להם, אל תשאלו מי אני, אלא אני ואתם גלד ונתעסק בתורה, וכל אחד יאמר דברי חכמה להאיר את הדרך. אמרו לו, מי נתן לך ללכת כאן ולהיות מתמר בחמורים? אמר להם, יו"ד עשתה קרב עם שתי אותיות, עם כ"ף וסמ"ך, להקשר עמי וחדו. כ"ף לא

טְמִירִין עֲלָאִין יִקְרִיִן, פְּתַר בֵּן אִיתִי לְגַבְּךָ וְאַנָּה אֶהְיִי
סְעִיד לָךְ וְאַתָּן לָךְ אַחְסַנְתָּא דְתַרִין אֶתְנוּן עֲלָאִין
וְתִיר מֵאֲלִין דְאַסְתַּלְקוּ דְאַנּוּן י"ש יו"ד עֲלָאָה וְשִׁין
עֲלָאָה לְמַהְיִי לָךְ אוּצְרִין מְלִיִיא מְכַל. וּבְגִין כֶּךָ בְּרִי
זִיל וְהִי טָעִין חֲמַרִי. וְעַל דָּא אַנָּה אֶזִּיל בְּכַךְ.

חֲדוּ רַבִּי אֶלְעָזָר וְרַבִּי אַבָּא וּבְכוּ וְאַמְרוּ זִיל רַבִּי
וְאַנּוּן נְטַעִין אַפְתָּרְךָ. אָמַר לוֹן וְלֹא אַמְרִית
לְכוּן דְפִיקוּדָא דְמַלְכָּא אִיהוּ עַד דִּיִּיתִי הֵהוּא דְטָעִין
חֲמַרִי. אָמְרוּ לִיהָ הָא שְׂמַךְ לָא אַמְרַתְ לָן, אֶתְרַ בֵּית
מוֹתְבָךְ מָאִי הוּא. אָמַר לוֹן אֶתְרַ בֵּית מוֹתְבִי אִיהוּ
טַב וְעִיִּילָא לְגַבְּאִי, וְאִיהוּ מְגַדְלַ חַד דְפָרַח בְּאַזְוִירָא
רַב וְיִקְרָא. וְאַנּוּן דְדִיִּירִין בֵּית בְּהַאי מְגַדְלָא, קְדָשָׁא
בְּרִיךְ הוּא וְחַד מְסַבְּנָא. וְדָא הוּא אֶתְרַ בֵּית מוֹתְבִי
וְגַלִּינָא (נ"א וְעִלִּינָא) מִתַּפָּן וְאַנָּה טָעִין חֲמַרִי. אֲשַׁנְחוּ רַבִּי

לשון הקודש

וְאַמְרוּ, לָךְ רַבִּי, וְאַנּוּן נְחַמְרַ אַחְרִיךָ.
אָמַר לְהֶם, וְלֹא אַמְרַתִּי לְכֶם שְׂמַצוֹת
הַמְלָךְ הִיא עַד שְׂיַבֵּא אוֹתוֹ מְחַמְרַ עַל
הַחֲמוּרִים? אָמְרוּ לוֹ, הֲרִי שְׂמַךְ לֹא
אַמְרַתְ לָנוּ, מְקוּם בֵּית מוֹשְׁבְּךָ מַה הוּא?
אָמַר לְהֶם, מְקוּם בֵּית מוֹשְׁבִי הוּא טוֹב
וּמְעַלָּה אֲעֲלִי, וְהוּא מְגַדְלַ אַחַד שְׂפּוֹרַח
בְּאַזְוִיר, גְּדוֹל וְנִכְבֵּד. וְאוֹתֶם הַדְרִים בּוֹ
בְּמְגַדְלַ הַזֶּה – הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וְעַנִּי

מִתְמַלְאֵת מִכִּמְהָ טוֹבוֹת וְאוֹתִיּוֹת
נִסְתָּרוֹת עֲלִיוֹנוֹת וְנִכְבְּדוֹת. לְאַחַר מִכֵּן
אָבֵא אֲלִיךָ וְאַסְעַד אוֹתְךָ, וְאַתָּן לָךְ נִחְלָה
שֶׁל שְׂתֵי אוֹתִיּוֹת עֲלִיוֹנוֹת יוֹתֵר מֵאֵלוֹ
שֶׁהִסְתַּלְקוּ, שֶׁהֵם י"ש, יו"ד עֲלִיוֹנָה וְשִׁין
עֲלִיוֹנָה, שִׁיְהִי לָךְ אוּצְרוֹת מְלֵאִים מְכַל.
וּמִשּׁוּם כֶּךָ, בְּגִי לָךְ וְתַהֲרִיחַ מְחַמְרַ
חֲמוּרִים, וְעַל כֵּן אֲנִי הוֹלֵךְ בְּכַךְ.
שְׂמַחְו רַבִּי אֶלְעָזָר וְרַבִּי אַבָּא, וּבְכוּ

אָבא וּרְבִי אֶלְעָזָר בֵּיהּ וְאַטְעִים לֹון מְלוּי דְהוּוּ מְתִיקִין
בְּמִנָּא וְדוּבְשָׂא. אָמְרוּ לִיהּ שְׂמָא דְאַבּוּדָּא אִי תִימָא
נְנָשִׁיק עֶפְרָא דְרַגְלָךְ. אָמַר לֹון וְאַמַּאי, לָאו אֹרְחָ
דִּילִי בְכָךְ לְאַתְנָאָה בְּאוּרִייתָא.

אָבֵל אָבא דִּילִי הָוָה דִּינוּרִיָּה בְּיַמָּא רַבָּא וְאַיהוּ הָוָה
חַד נוּנָא דְהָוָה אַסְחַר יַמָּא רַבָּא מְסַטְרָא דָּא
לְסַטְרָא דָּא, וְהָוָה רַב וַיִּקְרָא וְעַתִּיק יוֹמִין, עַד דְּהָוָה
בַּלַּע כָּל שְׂאָר נוּנִין דִּימָא, וּלְבַתַּר אַפִּיק לֹון חִיִּין
וְקִימִין מְלִיִּין מִכָּל טָבִין דְּעֵלְמָא. וְשַׂאט יַמָּא בְּרַגְעָא
חָדָא בְּתוֹקְפִיָּה, וְאַפִּיק לִי כְּגִירָא בִידָא דְגַבְרַתְּ תְּקִיפָ,
וְטָמִיר לִי בְּהָהוּא אַתְרַּךְ דְּאַמְרִית לְכוּ. וְהוּא תָּב
לְאַתְרִיָּה וְאַנְגִּיז בְּהָהוּא יַמָּא.

אַשְׁנַח רַבִּי אֶלְעָזָר בְּמְלוּי. אָמַר לִיהּ אַנְתָּ הוּא

לשון הקודש

מצד זה לצד זה, והיה גדול ונכבד ועתיק
ימים, עד שהיה בולע את כל שאר
הדגים של הים, ואחר כך מוציא אותם
חיים וקיימים ומלאים מכל הטובות של
העולם. ושט את הים ברגע אחד בכחו,
והוציא אותי בחץ ביד איש גבור,
והטמין אותי באותו מקום שאמרת
לכם, והוא שם למקומו ונגנזו באותו הים.
הבחין רבי אלעזר בדבריו. אמר לו,

אחד, וזה הוא מקום בית מושבי. ונליתי
וניא ועליתי משם, ואני מתמר על המורים.
הסתכלו בו רבי אבא ורבי אלעזר,
והטעים להם את דבריו, שהיו מתוקים
כמו מן ודבש. אמרו לו, שם אביך אם
תאמר, ננשק את עפר רגליך. אמר להם,
ולמה? אין דרבי בכך להתנאות בתורה
אבל אבי היתה דירתו בים הגדול, והוא
היה דג אחד שהיה סובב את הים הגדול

בְּרִיָּה דְבוֹצִינָא קְדִישָׁא, אַנְתָּ הוּא בְּרִיָּה דְרַב הַמְנוּנָא
 סָבָא, אַנְתָּ הוּא בְּרִיָּה דְנַהֲרֵי דְאוּרִיָּתָא וְאַנְתָּ טָעִין
 אֲפַתְרֵן. פְּכוּ כְּחַדָּא וְנִשְׁקוּתוּ וְאַזְלוּ. אָמְרוּ לִיהּ אִי
 נִיחָא קַמִּי מְאָרְנָא לְאוּדְעָא לָן שְׁמִיָּה.

פְּתַח וְאָמַר (שמואל ב כג) וּבְנֵיהוּ בֶן יְהוּדָע. הַאי קְרָא
 אוֹקְמוּהּ וְשְׁפִיר אִיהוּ. אֲבָל הַאי קְרָא
 לְאַחֲזָאה רְזִין עֲלָאִין דְאוּרִיָּתָא הוּא דְאַתָּא. וּבְנֵיהוּ
 בֶן יְהוּדָע, עַל רְזָא דְחַבְמָתָא קָא אַתָּא מְלָה סְתִימָא
 אִיהוּ, וְשְׁמָא גְרִים. בֶּן אִישׁ חֵי דָא צְדִיק חֵי עֲלָמִין.

רַב פְּעָלִים, מְאִרֵי דְכָל עוֹבְדֵין וְכָל חֵילִין עֲלָאִין,
 בְּגִין דְכְּלָחוּ נְפֻקִין מִנֵּיהּ. יְיָ צְבָאוֹת אִיהוּ, אוֹת
 הוּא בְּכָל חֵילִין דִּידֵיהּ רְשִׁים הוּא וְרַב מְפָלָא. רַב
 פְּעָלִים אִיהוּ מְקַבְּעָאֵל הַאי אֵילָנָא רַב וְיִקְרָא, רַב

לשון הקודש

שָׁל הַתּוֹרָה. וּבְנֵיהוּ בֶן יְהוּדָע - עַל סוּד
 הַחֲכָמָה בָּא הַדְּבָר הַנִּסְתָּר הַהוּא, וְהַשֵּׁם
 גְּרִים. בֶּן אִישׁ חֵי - זֶה צְדִיק חֵי הָעוֹלָמִים.
 רַב פְּעָלִים - רַבּוֹן כָּל הַמַּעֲשִׂים וְכָל
 הַכְּחוֹת הָעֲלִיּוֹנִים, מְשׁוּם שְׁפָלָם יוֹצֵאִים
 מִמְּנוּ, הוּא ה' צְבָאוֹת, אוֹת הוּא בְּכָל
 צְבָאוֹי, רְשׁוּם הוּא וְגָדוֹל מִן הַכָּל. רַב
 פְּעָלִים - הוּא מְקַבְּעָאֵל, הָאֵילָן הַגָּדוֹל
 וְהַנִּכְבָּד גָּדוֹל מֵהַכָּל. מַאֲיָה מְקוּם יֵצֵא?

אַתָּה הוּא בְּנוֹ שָׁל הַמְּאוֹר הַקְּדוֹשׁ, אַתָּה
 הוּא בְּנוֹ שָׁל רַב הַמְּנוּנָא הַזְּקוֹן, אַתָּה הוּא
 בְּנוֹ שָׁל אוֹר הַתּוֹרָה, וְאַתָּה מְחַמֵּר
 אַחֲרֵינוּ?! פְּכוּ יַחַד וְנִשְׁקוּ לוֹ וְהִלְכוּ. אָמְרוּ
 לוֹ, הָאִם נוֹחַ לְפָנֵי מוֹרְנוּ לְהוֹדִיעַ לָנוּ אֵת
 שְׁמוֹ?¹

פְּתַח וְאָמַר, (שמואל ב-כג) וּבְנֵיהוּ בֶן יְהוּדָע.
 הַפְּסוּק הַזֶּה בְּאוֹרוֹהוּ, וְהוּא יָפָה. אֲבָל
 הַפְּסוּק הַזֶּה בָּא לְהַרְאוֹת סוּדוֹת עֲלִיּוֹנִים

מבֹּלָא. מֵאֵן אֶתֶר נִפְק, מֵאֵן דְּרָגָא אֲתָא, אֶהְדֵּר קָרָא
 וְאָמַר מְקַבְּצֵיִאל דְּרָגָא עֲלָאָה סְתִימָאָה (דף ר' ע"ב) דְּעֵין
 לֹא רָאֲתָה וְגו' דְּרָגָא דְּכּוּלָּא בִּיה, וְכַנִּישׁ בְּגִינְיָה מִגּוּ
 נְהוּרָא עֲלָאָה, וּמְנִיָּה נִפְיָק פִּלָּא. וְאִיהוּ הֵיכְלָא
 קַדִּישָׁא סְתִימָא דְכָל דְּרָגִין בְּנִישִׁין וְסְתִימִין בְּגִינְיָה.
 וּבְנוּפָא דְהָאֵי הֵיכְלָא (אֵילָנָא) קִיָּמִין, כָּל עֲלָמִין וְכָל
 תַּיְלִין קַדִּישִׁין מִיָּנִיָּה אֲתָזְנוּ וְקִיָּמִי עַל קִיּוּמִיָּהוּן.

הוּא הִפָּה אֶת שְׁנֵי אַרְיֵאל מוֹאֵב. תִּרִין מְקַדְּשִׁין
 הוּוּ קִיָּמִין בְּגִינְיָה וְאֲתָזְנוּ מִיָּנִיָּה מְקַדְּשִׁין
 רֵאשׁוֹן וּמְקַדְּשִׁין שְׁנֵי, פִּינּוֹן דְּאִיהוּ אֲסִתְלַק, נְגִידוּ
 דְּהוּה נְגִיד מְלַעֲיָלָא אֲתַמְנַע, בְּכִיכּוּל הוּא הִפָּה לֹון
 וְחָרִיב לֹון וְשָׁצִי לֹון. וְכַרְסִיָּא קַדִּישָׁא נְפִלַת הָדָא
 הוּא דְכְּתִיב (יחזקאל א) וְאֲנִי בְּתוּךְ הַגּוֹלָה. הֵהוּא דְּרָגָא
 דְּאֶקְרִי אֲנִי, הוּא בְּתוּךְ הַגּוֹלָה. אֲמַאי. עַל נְהַר

לשון הקודש

הוּא הִפָּה אֶת שְׁנֵי אַרְיֵאל מוֹאֵב. שְׁנֵי
 מְקַדְּשִׁים הָיוּ עוֹמְדִים בְּגִלְלוּ וְנִזְוֵנוּ מִמֶּנּוּ,
 מְקַדְּשִׁין רֵאשׁוֹן וּמְקַדְּשִׁין שְׁנֵי. פִּינּוֹן שֶׁהוּא
 הַסְּתִלְק, נִמְנַע הַשְּׁפַע שֶׁהָיָה שׁוֹפַע
 מְלַמְעָלָה. בְּכִיכּוּל הוּא הִפָּה אוֹתָם
 וְחָרִיב אוֹתָם וְהִשְׁמִיד אוֹתָם, וְהִכְפִּסָּא
 הַגְּדוּל נִפְל. זֶהוּ שְׁכַתוֹב (יחזקאל א) וְאֲנִי
 בְּתוּךְ הַגּוֹלָה. הַדְּרָגָה הַהִיא שְׁנַקְרָאת
 אֲנִי, הִיא בְּתוּךְ הַגּוֹלָה. לָמָּה? עַל נְהַר

מֵאִיזוּ דְּרָגָה בָּא? חֲזַר הַכְּתוּב וְאָמַר,
 מְקַבְּצֵיִאל. הַדְּרָגָה הָעֲלִיּוֹנָה הַנְּסִתְרָת
 שְׁעֵין לֹא רָאֲתָה וְגו'. הַדְּרָגָה שֶׁהִכָּל בָּה,
 וְכּוֹנְסָת לְתוֹכָהּ מִתּוֹךְ הָאוֹר הָעֲלִיּוֹן,
 וּמִמֶּנָּה יוֹצֵא הַכָּל. וְהוּא הֵיכָל קְדוֹשׁ
 נִסְתָּר שֶׁכָּל הַדְּרָגוֹת מְקַבְּצוֹת וְנִסְתְּרוֹת
 בְּתוֹכוֹ. וּבְגוֹף הַהֵיכָל הָיָה קִיָּמִים כָּל
 הָעוֹלָמוֹת, וְכָל הַצְּבָאוֹת הַקְּדוֹשִׁים מִמֶּנּוּ
 נִזְוֵנִים וְעוֹמְדִים עַל קִיּוּמָם.

כָּבֵר. עַל נֶהָר הַנָּגִיד וְנָפִיק דְּפָסִיק מִימּוֹי וּמִבּוֹעֵי
וְלֹא אֲנִיִּד כִּד בְּקִדְמִיתָא.

הָדָא הוּא דְכְתִיב, (איוב יד) וְנָהָר יַחֲרַב וְיִבֵּשׁ. יַחֲרַב
בְּבֵית רֵאשׁוֹן וְיִבֵּשׁ בְּבֵית שְׁנֵי. וּבְגִין כֶּךָ הוּא
הִכָּה אֶת שְׁנֵי אֲרִיאֵל, מוֹאֲב. (ס"א דְהָא בְּקִדְמִיתָא) מוֹאֲב
דְּהוּ מוֹאֲב דְּבִשְׁמֹא וְאֶתְחַרְבוּ וְאֶשְׁתַּעֲיֵאוּ בְּגִינֵיהּ, וְכָל
נְהוּרִין דְּהוּ נְהוּרִין לְיִשְׂרָאֵל כְּלָהוּ אֶתְחַשְׁכוּ.

וְתוּ הוּא יֵרֵד וְהִכָּה אֶת הָאָרִי. בְּזִמְנִין קִדְמָאִין כִּד
הָאִי נֶהָר הוּא מְשִׁיךְ מִימּוֹי לְתַתָּא, הוּוּ קִיִּמִין
יִשְׂרָאֵל בְּשְׁלִימוּ, דְּדִבְחִין דְּבְחִין וְקִרְבָּנִין לְכַפָּרָא עַל
נַפְשֵׁיהוּ, וּבְדִין הוּוּ נְחִית מְלַעֲיָלָא דְיוֹקְנָא דְחַד
אֲרִיָּה וְהוּוּ חָמָאן לִיהַ עַל גְּבִי מְדַבְּחָא רְבִיז עַל
טְרַפֵּיהּ, אָכִיל קִרְבָּנִין בְּגִבְרַת תְּקוּפָה. וְכָל כְּלָפִין הוּוּ
מִתְטַמְרִין מִקַּמֵּיהּ וְלֹא נִפְקִי לְבַר.

לשון הקודש

כָּבֵר. עַל נֶהָר שְׁשׁוּפַע וְיוֹצֵא שְׁהַפְּסִיק
מִימּוֹי וּמַעֲיִנְתוֹי וְלֹא מְשַׁפֵּיעַ
כְּבִרָא שׁוֹנָה.

וְעוֹד, הוּא יֵרֵד וְהִכָּה אֶת הָאָרִי. בְּזִמְנִין
הָרֵאשׁוֹנִים בְּשֶׁהֶנְהָר הוּוּ הָיָה מוֹשֵׁךְ אֶת
מִימּוֹי לְמַטָּה, הִיּוּ יִשְׂרָאֵל עוֹמְדִים
בְּשַׁלְמוֹת, שְׁזוֹכְחִים וְזָכִיחִים וְקִרְבָּנוֹת
לְכַפָּר עַל נַפְשָׁם, וְאִי הָיָה יוֹרֵד מְלַמְעָלָה
דְּמוֹת שַׁל אֲרִיָּה אַחַד, וְהִיּוּ רוֹאִים אוֹתוֹ

זְחוֹ שְׁכַתוֹב (איוב יד) וְנָהָר יַחֲרַב וְיִבֵּשׁ.
יַחֲרַב - בְּבֵית רֵאשׁוֹן, וְיִבֵּשׁ - בְּבֵית
שְׁנֵי. וּמִשׁוֹם כֶּךָ הוּא הִכָּה אֶת שְׁנֵי אֲרִיאֵל
מוֹאֲב. וְס"א שְׁהַרֵּי בְּרֵאשׁוֹנָהּ מוֹאֲב, שְׁהִיּוּ
מַאֲב שְׁבִשְׁמֹמִים, וְנֶחְרְבוּ וְהִשְׁמְדוּ בְּגִלְלוֹ,

בִּיּוֹן דְּגַרְמוֹ חוּבִין אִיהוּ נְחִית לְגוּ דְרַגִּין דְּלִתְתָּא
 וְקָטִיל לְתַהוּא אַרְיָה, דְּלֹא בָּעָא לְמִיָּהב לִיה
 טַרְפִּיהַּ כְּדַבְּקֵי מִיתָא, כְּבִיכּוּל קָטִיל לִיה. הוּא הִכָּה
 אֶת הָאָרִי וְדָאֵי. לְתוּף הַבּוּר לְעֵינָהּא דְסִטְרָא אַחְרָא
 בִּישָׂא. בִּיּוֹן דְּחִמָּאת הִכִּי הֵהוּא סִטְרָא אַחְרָא
 אֶתְתַּקְפֵּת וְשִׁדְרַת לְחַד כְּלָבָא לְמִיכַל קַרְבָּנִין. וְמַה
 שְׁמִיהַּ דְּתַהוּא אַרְיָה אֹרִיא"ל דְּאַנְפוּי אַנְפִּי אַרְיָה.
 וְמַה שְׁמִיהַּ דְּתַהוּא כְּלָבָא בְּלֵאדָן שְׁמִיהַּ. דְּלֹא אִיהוּ
 בְּכָלֵל אָדָם, אֶלָּא כְּלָבָא וְאַנְפִּי כְּלָבָא.

בִּיּוֹם הַשְּׁלֵג בִּיּוֹמָא דְגַרְמוֹ חוּבִין וְדִינָא אֶתְדָן
 לְעֵילָא מַעַם פִּי דִינָא עֲלָאָה. וְעַל דָּא כְּתוּב
 לֹא תִירָא לְבֵיתָהּ מִשְׁלֵג דָּא דִינָא עֲלָאָה. אִמָּאי כְּנִין
 דְּכָל בֵּיתָהּ לְבוּשׁ שָׁנִים וְיִכִּיל לְמִיסְכַּל אִשָּׂא תְקוּפָא.
 עַד כָּאן רֹזָא דְקָרָא.

לשון הקודש

האחר, התנגדה ושלחה כלב אחד
 לאכל את הקרבנות. ומה שמו של אותו
 הארני"ה? אוריא"ל, שפגיו פגני אריה.
 ומה שם אותו כלב? בלאדן שמו, שאינו
 בכלל של אדם, אלא כלב ופגני כלב.
ביום השלג - ביום שגורמו התטאים
 והדין גדון למעלה מעם בית הדין
 העליון. ועל זה כתוב לא תירא לביתה
 משלג. זה הדין העליון. למה? משום שכל

על גבי המזבח רובץ על טרפו, אוכל
 קרבנות כמו גבר חזק, וכל הכלבים היו
 מתחבאים מלפגיו ולא יוצאים החוצה.
ביון שגורמו התטאים, הוא ירד לתוף
 הדרגות שלמטה, והרג את אותו האריה
 שלא רצה לתת לו את טרפו
 כבראשונה. כביכול הרג אותו. הוא הכה
 את הארי ודאי. לתוף הבור - לעיני הצד
 האחר הרע. ביון שראתה כף אותו הצד

מַה כְּתִיב בַּתְּרִיהַ (שמואל ב כג) וְהוּא הִכָּה אֶת אִישׁ
 מִצְרֵי אִישׁ מִרְאָה. הָכָא רָזָא דְקָרָא אָתָּא
 לְאוֹדְעָא, דִּי בְּכַל זְמַנָּא דִּישְׂרָאֵל חֲבוּ אִיהוּ אֶסְתַּלַּק
 וּמִנֵּעַ מִנִּיחֻוּ כָּל טָבִין וְכָל נְהוּרִין דִּהוּוּ נְהוּרִין לוּן.
 הוּא הִכָּה אֶת אִישׁ מִצְרֵי דָּא נְהוּרָא דִּתְהוּא נְהוּרָא
 דִּתְהוּ נְהוּרָא לוּן לְיִשְׂרָאֵל. וּמָאן אִיהוּ מִשָּׂה. דְכְּתִיב,
 וְתֹאמְרֵנָה אִישׁ מִצְרֵי הֲצִילֵנוּ וְגו'. וְתַמָּן אֲתִילִיד וְתַמָּן
 אֲתַרְבִּי וְתַמָּן אֶסְתַּלִּיק לְנְהוּרָא עֲלָאָה.

אִישׁ מִרְאָה כְּמָה דְאֵת אָמַר (במדבר יב) וּמִרְאָה וְלֹא
 בְּחִידוֹת. אִישׁ כְּמָה דְאֵת אָמַר, (דברים לג) אִישׁ
 הָאֱלֹהִים. כְּבִיכּוּל בַּעֲלָה דִּתְהוּא מִרְאָה כְּבוּד יִי.
 דְזָכָה לְאִנְהַנָּא דְרַנָּא דָּא בְּכָל רְעוּתִיהַ בְּאַרְעָא מַה
 דָּלָא זְכִי בַר נֶשׂ אֲתַרְא.

לשון הקודש

ותאמרנה איש מצרי הצילנו וגו'. ושם
 נולד, ושם התגדל, ושם התעלה לאור
 עליון.

איש מראה - כמו שנאמר (במדבר יב)
 ומראה ולא בחידות. איש - כמו שנאמר
 (דברים לג) איש האלהים. כביכול בעלה של
 אותו מראה כבוד ה', שזכה להנהיג את
 הדרגה הזו בכל רצונו בארץ מה שלא
 זכה איש אחר.

ביתה לבש שנים, ויכול לסבל איש
 חזקה. עד כאן סוד הכתוב.

מה כתוב אחריו? (שמואל ב כג) והוא הכה
 את איש מצרי איש מראה. כאן סוד
 הכתוב בא להודיע, שבכל פעם
 שישאל חסאו, הוא הסתלק ומנע מהם
 כל השובות וכל האורות שהיו מאירים
 להם. הוא הכה את איש מצרי - זה
 האור של האור ההוא שהיה מאיר
 לישראל. ומי הוא? משה, שכתוב (שמות א

וּבִיד הַמְצָרֵי חֲנִית. דָּא מִטָּה הָאֱלֹהִים דִּהוּא
 אַתְמַסַּר בִּידֵיהּ כְּמָה דְאַתְ דְּאִתְ אָמַר, (שמות יז) וּמִטָּה
 הָאֱלֹהִים בִּידֵי. וְדָא אִיהוּ מִטָּה דְאַתְפְּרִי עָרַב שַׁבַּת
 בֵּין הַשְּׂמָשׁוֹת וְחֻקֹּק בֵּיהּ שְׂמָא קְדִישָׁא גְלִיפָא
 קְדִישָׁא וּבְהַאי חָב בְּפִלְע כְּמָה דְאַתְ אָמַר, (במדבר כ) וַיִּךְ
 אֶת הַפֶּלַע בְּמִטָּהּוּ פְּעָמִים. אָמַר לִיהּ קְדָשָׁא בְרִיךְ
 הוּא, מִשָּׁה לֹא יִתְבִּית לָךְ מִטָּה דִּילִי לְהַאי, תִּינִיךְ לֹא
 יִהְיֶה בִּידְךָ מִכָּאן וְלַהֲלָאָה.

מִיָּד וַיִּרְדּוּ אֵלָיו בַּשַּׁבָּת בְּדִינָא קְשִׁיָּא (שמואל ב כג) וַיִּגְזֹל
 אֶת הַחֲנִית מִיָּד הַמְצָרֵי. דְמַהֲהִיא שַׁעְתָּא
 אַתְמַנַּע מְנִיָּה וְלֹא הָוָה בִּידֵיהּ לְעֹלָמִין. וַיִּתְרַגְּהוּ
 בַחֲנִיתוֹ. עַל הַהוּא חוּבָא דְמָחָא בְּהַהוּא מִטָּה, מִת וְלֹא
 עָאֵל לְאַרְעָא קְדִישָׁא וְאַתְמַנַּע נְהוּרָא דָּא מִיִּשְׂרָאֵל.

לשון הקודש

בִּידְךָ מִכָּאן וְלַהֲלָאָה.

מִיָּד - וַיִּרְדּוּ אֵלָיו בַּשַּׁבָּת (שמואל-ב כג), בְּדִין
 הַקְּשָׁה, וַיִּגְזֹל אֶת הַחֲנִית מִיָּד הַמְצָרֵי.
 שְׂמַהֲשַׁעְהָ הַהִיא נִמְנַע מִכָּנֹן וְלֹא הָוָה
 בִּידוֹ לְעוֹלָמִים. וַיִּתְרַגְּהוּ בַחֲנִיתוֹ - עַל
 אוֹתוֹ הַחֲטָא שֶׁהִכָּה בַּמִּטָּה הַהוּא מִת וְלֹא
 נִכְנַס לְאַרְצָן הַקְּדוּשָׁה, וְנִמְנַע הָאוֹר הַהוּא
 מִיִּשְׂרָאֵל.

וּבִיד הַמְצָרֵי חֲנִית - זֶה מִטָּה הָאֱלֹהִים
 שֶׁנִּמְסַר בִּידוֹ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (שמות יז)
 וּמִטָּה הָאֱלֹהִים בִּידֵי. וְזֶה הַמִּטָּה
 שֶׁנִּבְרָא עָרַב שַׁבַּת בֵּין הַשְּׂמָשׁוֹת וְחֻקֹּק
 בּוֹ הַשֵּׁם הַקְּדוּשׁ הַחֻקֹּק הַקְּדוּשׁ, וּבְזֶה
 חָטָא בְּפִלְע, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (במדבר כ) וַיִּךְ
 אֶת הַפֶּלַע בְּמִטָּהּוּ פְּעָמִים. אָמַר לוֹ
 הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא: מִשָּׁה, לֹא לָזֶה נָתַתִּי
 לָךְ אֶת הַמִּטָּה שְׁלִי, תִּינִיךְ לֹא יִהְיֶה

(ס) מן השלשים הכי נכבד, אליו שלשים שנה עליון
 דאיהו נטיל מנהון ואנגיד לתתא, ומנייהו איהו
 הוה נטיל ואתקרב.

ואל השלשה לא בא, אנון הוה אתיאן לגביה ויהי
 ליה ברעותא דלבא, ואיהו לא הוי אתי
 לגביהון. ואף על גב דלא עאל במניינא וחושבנא
 דלהון, (שמואל ב כג) וישימהו דוד אל משמעתו. דלא
 אתפרש מלוחא דלביה (דף ו' ע"א) לעלמין. לית פירוודא
 להון לעלמין. דוד שם ליה לביה ואיהו לאו לדוד.
 בגין דתושבתן ושירין ורחמין דסיחרא עביד
 לשמשא, איהי משיכת ליה לגפה למתוי דיוריה
 בהדה. ודא איהו וישימהו דוד אל משמעתו.

נפלו רבי אלעזר ורבי אבא קמיה. אדהכי והכי
 לא חמו ליה. קמו ואסתכלו לכל סטרין ולא

לשון הקודש

אל משמעתו. שלא נפרד מלוח לבו
 לעולמים. אין להם פרוד לעולמים. דוד
 שם לבו אליו, והוא לא לדוד, משום
 שהתשבתות והשירים והאקבים
 שהלבנה עושה לשמש, היא מושבת
 אותו אליה שיהיה דיורו עמה, והוה
 וישמהו דוד אל משמעתו.

נפלו רבי אלעזר ורבי אבא לפניו בין

מן השלשים - הכי נכבד, אלו
 שלשים שנה עליונים שנטל מהם
 והשפיע למטה, ומהם הוא היה לוקח
 ומתקרב.

ואל השלשה לא בא - הם היו באים
 אליו ונותנים לו ברצון הלב, והוא לא
 היה בא אליהם. ואף על גב שלא נכנס
 במנין והחשבון שלהם, (ס) וישמהו דוד

חֲמוּ לִיָּהּ. יִתְבוּ וּבְכוּ וְלֹא יִכִּילוּ לְמַלְלָא דָּא לְדָא.
 לְבַתָּר שְׁעָתָא אָמַר רַבִּי אָבָא וְדָאֵי הָא דְתַנִּינֵן דְּבַכְל
 אֲרַחָא דְצַדִּיקֵיָא אֲזִלוּן וּמִילֵי דְאֲזַרִּיתָא בִּינֵיהוּ.
 דְאֲנֵן זַכָּאִין דְּהֵהוּא עֲלֵמָא אֲתִיאַן לְנַפְיָהוּן. וְדָאֵי
 דָּא הוּא רַב הַמְּנוּנָא סָבָא דְאָתָּא לְגַבְנָן מִהֵהוּא
 עֲלֵמָא לְגַלְגָּלָה לָן מִלִּין אֲלִין. וְעַד לָא נִשְׁתַּמּוּדַע
 בֵּיהּ אֲזַל לִיָּהּ וְאֲתַפְּסִי מִינֵן. קָמוּ וְהוּוּ בָּעוּ לְמַטְעֵן
 לְחַמְרֵי וְלֹא אֲזִלוּ, בָּעוּ לְמַטְעֵן וְלֹא אֲזִלוּ. דְּחִילוּ
 וְאֲנַחוּ לִזְנוּן לְחַמְרֵי. וְעַד יוֹמָא הוּוּ קָרְאֵן לְהֵהוּא אֲתָר,
 דִּוּךְ דְּחַמְרֵי.

פְּתַח רַבִּי אֶלְעָזָר וְאָמַר (תהלים לא) **מָה רַב טוֹבְךָ אֲשֶׁר**
צִפְנַתָּ לִירְאֶיךָ וְגו' פְּמָה הוּא טָבָא עֲלָאָה
 וְיִקְרָא דְזַמִּין קַדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לְמַעְבַּד גַּבֵּי בְנֵי נִשְׂאָ
 לְאֲנֵן זַכָּאִין עֲלָאִין דְּחִלֵּי חֲטָאָה דְּמִשְׁתַּדְּלֵי בְּאֲזַרִּיתָא

לשון הקודש

והתפסה מעמנו. קמו, והיו רוצים לרפב
 על החמורים ולא הלכו. רצו לרפב ולא
 הלכו. פחדו והניחו את החמורים. ועד
 היום היו קוראים לאותו המקום מקום
 החמורים.

פְּתַח רַבִּי אֶלְעָזָר וְאָמַר, (תהלים לא) **מָה רַב**
טוֹבְךָ אֲשֶׁר צִפְנַתָּ לִירְאֶיךָ וְגו'. פְּמָה הוּא
 הטוב העליון והנכבד שעתיד הקדוש
 ברוך הוא לעשות לבני אדם לאותם

כך וכך לא ראו אותו. קמו והסתכלו לכל
 הצדדים ולא ראו אותו. ישבו ובכו ולא
 יכלו לדבר זה עם זה. אחר שעה אמר
 רבי אבא, ודאי זה ששנינו, שצדיקים
 הולכים ודברי תורה ביניהם, שאותם
 צדיקים של אותו העולם באים אליהם.
 ודאי זה הוא רב המנונא הזקן שפא
 אלינו מן העולם ההוא לגלות לנו את
 הדברים הללו, וטרם הפרגוהו, הלך לו

כִּד עָאֲלִין לְהֵהוּא עֲלֵמָא. טוֹבְךָ לָא כְּתִיב אֱלָא רַב
טוֹבְךָ. וּמָאן אִיהוּ (תהלים קמה) יִזְכֵּר רַב טוֹבְךָ יַבִּיעוּ. וְדָא
אִיהוּ עֵנוּגָא דְחֵיִן דְּנִגְדִין מִעֲלֵמָא דְאֲתִי לְגַבִּי חֵי
עֲלָמִין דְּאִיהוּ יִזְכֵּר רַב טוֹבְךָ. וְדָאִי אִיהוּ (ישעיה ס"ג) וְרַב
טוֹב לְבֵית יִשְׂרָאֵל וְגו'.

תוּ מָה רַב טוֹבְךָ, הָכָא אֲנִלִּיף רָזָא דְחֲכֻמָּתָא וְכָל
רִזִּין אֲתִפְלִילוּ הָכָא, מ"ה, כְּמָה דְאֲתִמְר. רַב דָּא
אֵילָנָא ר"ב וְתַקוּף. בְּגִין דְאִית אֵילָנָא אַחְרָא זֹמְטָא
מִנֵּיהּ, וְדָא הוּא רַב וְאָעִיל לִיה בְּרוּם רְקִיעִין. טוֹבְךָ
דָּא אֹר דְאֲתִפְרִי בְיוֹמָא קְדָמָא. אֲשֶׁר צַפְנָת
לִירְאִיךָ בְּגִין דְגִנְזִי לִיה לְצַדִּיקֵיָא בְּהֵהוּא עֲלֵמָא.

פְּעֻלָּתָ דָּא גֵּן עֵדֶן עֲלָאָה. דְכְּתִיב, (שמות טו) מִכּוֹן
לְשִׁבְתְּךָ פְּעֻלָּתָ יְיָ, וְדָא הוּא פְּעֻלָּתָ לְחוּסִים

לשון הקודש

כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְגָּנִי. רַב - זֶה הָעֵץ גָּדוֹל וְחֻזְקוֹ,
מִשּׁוּם שֶׁיֵּשׁ אֵילָן אַחַר קֶטֶן מִמֶּנּוּ, וְזֶה
הוּא גָּדוֹל וּמְכַנִּיסוֹ לְרוּם הָרְקִיעִים. טוֹבְךָ
- זֶה הָאֹר שֶׁנִּבְרָא בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן. אֲשֶׁר
צַפְנָת לִירְאִיךָ - מִשּׁוּם שֶׁגִּנְזָא אֹתוֹ
לְצַדִּיקִים בְּאוֹתוֹ הָעוֹלָם.

פְּעֻלָּתָ - זֶה גֵּן הָעֵדֶן הָעֲלִיּוֹן, שֶׁכְּתוּב
(שמות טו) מִכּוֹן לְשִׁבְתְּךָ פְּעֻלָּתָ ה' וְזֶה
פְּעֻלָּתָ לְחוּסִים בְּךָ. נִגְדַּד בְּנֵי אָדָם - זֶה גֵּן

צַדִּיקִים עֲלִיּוֹנִים יִרְאִי חֲטָא שְׁמִשְׁתַּדְּלִים
בְּתוֹרָה, בְּשִׁנְכְּנִסִים לְאוֹתוֹ הָעוֹלָם. לָא
כְּתוּב טוֹבְךָ, אֱלָא רַב טוֹבְךָ. וּמִי הוּא?
(שם קמה) יִזְכֵּר רַב טוֹבְךָ יַבִּיעוּ. וְזֶהוּ עֵנוּג
הַחֵיִים שֶׁשׁוֹפְעִים מִהָעוֹלָם הַבָּא לְחֵי
הָעוֹלָמִים, שֶׁהוּא יִזְכֵּר רַב טוֹבְךָ. וְדָאִי הוּא
(ישעיה סג) וְרַב טוֹב לְבֵית יִשְׂרָאֵל וְגו'.

עוֹד מָה רַב טוֹבְךָ, כָּאֵן נִחְקַק סוּד
הַחֲכָמָה, וְכָל הַסּוּדוֹת נִכְלְלוּ כָּאֵן. מ"ה -

בְּךָ. (בראשית מו ע"ב) נֶגֶד בְּנֵי אָדָם דָּא גִּן עֵדֶן דְּלִתְתָּא
 דְּכָל צְדִיקָיָא תַּמָּן קִימֵי בְּרוּחָא, דְּאֵתְלַבֵּשׁ בְּלְבוּשׁ
 יָקָר, בְּגוּנָא וְדִיוקְנָא דְהֵאֵי עֲלֵמָא, וְדָא אִיהוּ נֶגֶד
 בְּנֵי אָדָם, בְּהֵהוּא דִּיוקְנָא דְבְנֵי אָדָם דְהֵאֵי עֲלֵמָא,
 וְקִימֵי תַּמָּן, וּפְרַחֵי בְּאִירָא וְסִלְקֵי לְגוּ מְתִיבְתָּא
 דְרְקִיעָא בְּהֵהוּא גִּן עֵדֶן דְלְעִילָא. וּפְרַחֵי וְאִסְתַּחֲיִין
 בְּמַלְי נְהָרֵי אֶפְרַסְמוּנָא דְכִיָּא וְנַחֲתֵי וְשָׂרְאן לְתַתָּא.
 וְלִזְמַנִּין אֲתַחֲזוּן נֶגֶד בְּנֵי אָדָם לְמַעַבְדַּ לִּזְוֹן נַסִּין
 כְּמִלְאָכִין עֲלָאִין, בְּגוּנָא דְחַזִּינָא הַשְׁתָּא נְהִירוֹ
 דְבוּצִינָא עֲלָאָה וְלֹא זְכִינָא לְאִסְתַּפְלָא וְלְמַנְדַּע רְזִין
 דְחֻכְמַתָּא יִתִּיר.

פְּתַח רַבִּי אַבְא וְאָמַר (שופטים יג) וַיֹּאמֶר מָנוּחַ אֵל
 אֲשֶׁתּוֹ מוֹת נָמוֹת כִּי אֱלֹהִים רָאִינוּ, אֵף עַל
 גַּב דְּמָנוּחַ לָא הָוָה יָדַע מָאֵי עֲבִידְתִּיהּ, אָמַר הוֹאִיל

לשון הקודש

וְיִוְרָדִים וְשׁוּרִים לְמַטָּה. וְלַפְעָמִים נִרְאִים
 נֶגֶד בְּנֵי אָדָם לַעֲשׂוֹת לְהֵם נַסִּים כְּמוֹ
 מְלָאכִים עֲלִיוֹנִים, כְּמוֹ שְׂרָאִינוּ עֲבָשׁוּ אֵת
 אֹר הַמָּאֹר הָעֲלִיּוֹן, וְלֹא זְכִינּוּ לְהַסְתַּפֵּל
 וְלַדַּעַת בְּסוּדוֹת שֶׁל חֻכְמָה יוֹתֵר.

פְּתַח רַבִּי אַבְא וְאָמַר, (שופטים יג) וַיֹּאמֶר
 מָנוּחַ אֵל אֲשֶׁתּוֹ מוֹת נָמוֹת כִּי אֱלֹהִים
 רָאִינוּ. אֵף עַל גַּב שְׁמָנוּחַ לֹא הָיָה יָדַע

הָעֵדֶן שְׁלֵמַטָּה שְׁכַל הַצְּדִיקִים עוֹמְדִים
 שָׁם בְּרוּחַ, שְׁנַתְלַבֵּשׁ בְּלְבוּשׁ יָקָר
 כְּצוּרָה וְדִיוקָן שֶׁל הָעוֹלָם הַזֶּה, וְזֵהוּ נֶגֶד
 בְּנֵי אָדָם, בְּאוֹתָהּ צוּרָה שֶׁל בְּנֵי אָדָם
 שְׁבַעֲוֹלָם הַזֶּה, וְנִמְצָאִים שָׁם וּפּוֹרְחִים
 בְּאִוִּיר וְעוֹלִים לְתוֹךְ יְשִׁיבַת הָרְקִיעַ
 בְּאוֹתוֹ גִּן הָעֵדֶן שְׁלֵמַעְלָה. וּפּוֹרְחִים
 וְרוֹחֲצִים בְּמַלְי נְהָרוֹת אֶפְרַסְמוּן מְהוּר,

וְכַתִּיב, (שמות לג) כִּי לֹא יֵרְאֵנִי הָאָדָם וְחִי, וְדַאי אֲנִי
 חַיִּינָן וְכַיִּין כֶּךָ מוֹת נְמוֹת. וְאֲנִי חַמִּינָן וְזַכִּינָן לְנַחֲוֹרָא
 דָּא דְהוּא אֲזִיל בְּהַדָּן וְנִתְקַיִים בְּעֵלְמָא. דְהָא קְדָשָׁא
 בְּרִידָא הוּא שְׂדֵרִיָּה לְגַבְנָא לְאוֹדְעָא לָן רִזִּין דְחֻכְמָתָא
 דְגָלִי, וְזַפָּאָה חוֹלְקָנָא.

אֲזִלוּ, מָטוּ לְחַד טוֹרָא וְהוּא נָטִי שְׂמִשָּׂא. שָׂרוּ
 עַנְפִּין דְאֵילָנָא דְטוֹרָא לְאַקְשָׁא דָּא בְדָא
 וְאָמְרִי שִׁירְתָּא. עַד דְהוּוּ אֲזִלִּי, שְׁמַעוּ חַד קָלָא
 תְּקִיפָא דְהוּוּ אָמַר בְּנֵי אֱלֹהִין קְדִישִׁין אֲנִין דְאֵתְּבַדְרוּ
 בְּנֵי חַיָּא דְהָא עֵלְמָא, אֲנִין בּוֹצִיעֵי בְּנֵי מְתִיבְתָּא,
 אֵתְּכַנְשׁוּ לְדוֹכְתֵייהוּ לְאַשְׁתַּעֲשַׁעָא בְּמֵאֲרִיכוֹן
 בְּאוֹרֵייתָא. דְחִילוּ אֲלִין וְקֵאִימוּ בְּדוֹכְתֵייהוּ וְיִתְבִּי.
 אֲדַהְכִי נָפִיק קָלָא כְּמִלְקָדְמִין וְאָמַר טַנְרִין תְּקוּפִין
 פְּטִישִׁין רְמֵאִין הָא מְאֲרִי דְגִזְוִנִין מְרַקְמָא בְּצִיּוֹרִין

לשון הקודש

לְהַקְשִׁי זֶה עִם זֶה וְאָמְרוּ שִׁירָה. בְּעוֹדָם
 הוֹלְכִים, שְׁמַעוּ קוֹל אֶחָד חֲזַק שְׁהִיָּה
 אוֹמֵר: בְּנֵי אֱלֹהִים קְדוֹשִׁים, אוֹתָם
 שְׁהַתְּפַזְּרוּ בֵּין הַחַיִּים שֶׁל הָעוֹלָם הַזֶּה,
 אוֹתָם מְאוֹרוֹת בְּנֵי הַיְשִׁיבָה, הַתְּקַבְּצוּ
 לְמִקְוָם לְהַשְׁתַּעֲשַׁע עִם רְבוּנְכֶם בַּתּוֹרָה.
 פְּחַדוּ אֵלּוּ וְעַמְדוּ בְּמִקְוָם וְיִשְׁבוּ. בֵּינְתִים
 יֵצֵא קוֹל כְּמוֹ מִקְדָּם וְאָמַר: סְלַעִים חֲזָקִים
 פְּטִישִׁים רְמִים, הִנֵּה בַעַל הַגִּזְוִנִים מְרַקֵּם

מִהַ מַּעֲשָׂהוּ – אָמַר, הוֹאִיל וְכַתּוּב (שמות לג)
 כִּי לֹא יֵרְאֵנִי הָאָדָם וְחִי, וְדַאי אֲנִי רְאִינָה,
 וּמִשׁוּם כֶּךָ מוֹת נְמוֹת. וְאֲנִי רְאִינָה וְזַכִּינָה
 לְאוֹר הַזֶּה שְׁהִיָּה הוֹלֵךְ עִמָּנוּ וְנִתְקַיֵּם
 בְּעוֹלָם, שְׁהִרִי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁלַח
 אוֹתוֹ אֲלֵינוּ לְהוֹדִיעֵנוּ סוֹדוֹת שֶׁל הַחֻכְמָה
 שְׁגִלָּה, אֲשֶׁרִי חֲלַקְנוּ.

חֲלַבּוּ. הִגִּיעוּ לְהַר אֶחָד וְהִיתָה הַשְּׁמֵשׁ
 נוֹטָה. הַתְּחִילוּ עַנְפֵי הָאֵילָן שֶׁל הַהַר

קאים על אצטוונא, עולו ואתבנשו.

בההיא שעתא שמעו קל ענפי דאילנין רב ותקפו
 וחוו אמרי (תהלים כט) קול יי שובר ארזים.
 נפלו על אנפיהו רבי אלעזר ורבי אבא ודחילו סגיא
 נפל עליהו, קאמו בבחילו ואזלו ולא שמעו מידי.
 נפקו מן טורא ואזלו.

כד מטו לבי רבי יוסי ברבי שמעון בן לקוניא חמו
 לרבי שמעון בן יוחאי תמן. חדו, (דף י ע"ב) חדי
 רבי שמעון, אמר לון ודאי ארתא הנסין ואתין עלאין
 קא עברתון, דאנא דמיכנא השתא וחמינא לבו
 ולבניהו בן יהונדע דקא משדר לבו תרין עטרין על
 ידא דחד סבא לאעטרא לבו. ודאי בארתא דא
 קדשא בריך הוא הוה. תו דחמינא אנפייכו משניין.
 אמר רבי יוסי יאות אמרתון דחכם עדיף מנביא.

לשון הקודש

בשהגיעו לבית רבי יוסי בן רבי שמעון
 בן לקוניא, ראו שם את רבי שמעון בן
 יוחאי שמחו. שמח רבי שמעון ואמר
 להם, ודאי דרדך של נסים ואותות
 עליונים עברתם, שאני ישנתי כאן,
 וראיתי אתכם ואת בניהו בן יהונדע
 ששולח לכם שתי עטרות על ידי זקן
 אחד לעטרכם. ודאי שפדרדך הוה הקדוש

בציורים עומד על פסא השלטון, הננסו
 והתקבצו.

בשעה ההיא שמעו את קול ענפי
 האילנות חזק ותקיף, והיו אומרים, (תהלים
 ט) קול ה' שובר ארזים. נפלו על פניהם
 רבי אלעזר ורבי אבא ופחד רב נפל
 עליהם. קמו בחפזון והלכו, ולא שמעו
 דבר. יצאו מן ההר והלכו.